

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Είχα μια ωραία εμπειρία χτες το βράδυ, μια επαφή με το χωριό μου, σαν συνέχεια εκείνου του καιρού.

«Αχ πως χτυπά τούτη η καρδιά κι αναφτεράει τώρα στα γεροντάματα...». Ποιος το είπε; Νομίζω ο Μαλακάσης.

Στάσου να στα πω με τη σειρά. Κρατάω κάποια επαφή με το χωριό μου κι ας έζησα τα πιο πολλά μου χρόνια εδώ κι ας είναι να μην το ξαναδώ. Ο Παλαμάς λέει «το σπίτι που γεννήθηκα κι ας το πατούν οι ξένοι – στοιχείο είναι και με προσκαλεί, στοιχείο και με προσμένει...».

Κρατάω λοιπόν κάποια επαφή και περισσότερο την αγάπη για το χωριό μου. Κάποιοι νέοι, λοιπόν, μορφωμένοι κι άξιοι κάνουν μια προσπάθεια να αναβιώσουν τη Φιλαρμονική του Δήμου που είχε ατονήσει και το νιώθω καθήκον να συμπαρασταθώ. Όπως ένιωσα καθήκον να παραδώσω ένα ιστορικό ντοκουμέντο που είχα στα χέρια μου από τον πατέρα μου.

Ήταν ένα γράμμα χειρόγραφο από κάποιον που έζησε το πέρας του Ιμπραήμ από τα μέρη μας, από το χωριό μου με λεπτομέρειες που δεν γράφει ποτέ η ιστορία. Μου το είχε δώσει ο πατέρας, μικρός τότε και μου είπε «να το φυλάξεις έχει αξία αυτό το γράμμα». Το φύλαγα χρόνια και δεν το εμπιστευτήκα ποτέ, σε τι χέρια θα πέσει. Και το έδωσα πριν λίγα χρόνια τώρα που έχουν Λαογραφικό Μουσείο (φώτο). Το κατέγραψαν, το τίμησαν και αισθάνομαι σαν να εξετέλεσα μια σημαντική απόστολή.

Συγγνώμη, δεν μ' αρέσει να περι αυτολογώ, είναι σαν τη δική σου μετριοφροσύνη που δεν αναφέρεις ότι εσύ πρώτος επεσήμανες το άτομο του Κολοσσαίου στα μετάλλια των Ολυμπιακών αγώνων. Και μπράβο και στον άλλο Γιώργο, τον Καναράκη που το έκανε ζήτημα και τα άλλαξαν. Γιατί είναι κάτι άνθρωποι, βρε Γιώργο μου, που αν είχαν κάνει κάτι ανάλογο θα είχαν σπάσει τύμπανα. Οι άνθρωποι που σε κάθε ευκαιρία σου

μιλάνε για το τι έχουν κάνει αυτοί και είναι μόνοι χωρίς να μπορούν να καταλάβουν το γιατί. Οι άνθρωποι αυτοί είναι μόνοι γιατί είναι γεμάτοι από τον εαυτό τους. Να σου όμως την ευχάριστη εμπειρία μου. Ήρθα σε επαφή με τον Ταμία για την Φιλαρμονική στο χωριό μου! Και διαπίστωσα ότι είναι ο γιος ενός καλού μου νεανικού φίλου και μιας εξαδέλφης μου που δεν γνωρίζω. Και ξέρεις πόσες μνήμες μου έφερε αυτή η αναφορά στον παλιό μου φίλο; Ήταν ένας έντιμος και φερέγγυος άνθρωπος, από τους ανθρώπους με σεμνότητα και τιμιότητα σε όλες τους τις πράξεις. Τα δικά μας νεανικά χρόνια ήταν δύσκολα και μου έφερε τσες αναμνήσεις από τα χρόνια εκείνα. Τις σκέψεις, τα όνειρα, την έγνοια για το μέλλον, τα σκιρτήματα της ηλικίας, τα τόσο λίγα της ψυχαγωγίας μας και της μάθησης.

Μιλήσαμε για πολύ με τον Αναστάση και το χάρηκα πολύ. Τόσο που δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Με πήραν από χέρι οι μνήμες και... έχετε γεια βρυσούλες.

Κι ήρθαν κι οι καμπάνες του απόβραδου για τους Χαιρετισμούς κι ήρθαν τα στεφάνια για το Ηρώον, τόσα στεφάνια μνημόσυνα στις ρίζες, στη ζωή που έφυγε, που φεύγει.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Δεν πρέπει να με ευχαριστείς για τίποτε, όλα βγαίνουν από την καρδιά και όσα έγιναν για να γιορτάσουμε τα 90 χρόνια σου τα αξίζεις και λίγα ήταν. Κάνε υπομονή και στα 100 χρόνια σου θα καεί το πελεκούδι!

Πάντως, μού άναψες τα αίματα όταν ανέφερες για Φιλαρμονική στο χωριό σου και δύο πράγματα πρέπει να συμβαίνουν. 'Η το χωριό σου έχει μεγαλύτερο πληθυσμό από τον Ελληνισμό στο Σίδνεϊ και μπορεί να συντηρήσει να συντηρήσει μια Φιλαρμονική, ή εμείς είμαστε άχρηστοι και προτιμούμε ξένες φιλαρμονικές.

Με άφησες και με την περιέργεια τί έγραφε εκείνο το ιστορικό ντοκουμέντο που σου εμπιστεύτηκε ο πατέρας σου και αφορούσε το πέρας του Ιμπραήμ από το χωριό σου.

Είσαι ένα ζωντανό ιστορικό αρχείο για την παροικία μας και το χωριό σου και διψώ να μαθαίνω τις λεπτομέρειες. Θυμάμαι την ιστορία που άκουσα δύο μεγάλων ελλήνων συγγραφέων που βρέθηκαν στη Μάνη και στο βουνό είδαν ένα λουλούδι που τούς ήταν άγνωστο. Ρώτησαν έναν αγρότη το όνομα τού λουλουδιού που

δεν το ήξερε και τους συμβούλεψε να πάνε στο γειτονικό χωριό όπου σίγουρα θα γνώριζε ένας γέροντας. Όταν έφτασαν, όμως, στο χωριό έμαθαν πως πέθανε ο γέροντας και είπαν πως μαζί του πέθανε μια ελληνική λέξη...

Είμαι περίεργος ποιός και πότε θα καταγράψει την ιστορία αυτής της παροικίας, την πραγματική και ολοκληρωμένη, όχι αποσπασματικά, ή ωραιοποιημένη.

Θα χρειαστούν, βέβαια, κάποια χρήματα αν θέλουμε να γίνει σωστά η δουλειά, γι' αυτό δεν το περιμένω με κομμένη την ανάσα. Όταν φύγουμε εμείς, που κάτι ξέρουμε από την ιστορία της παροικίας μας, μόνο στο αρχείο τού «Κόσμου» θα βρει τις λεπτομέρειες ο ιστορικός τού μέλλοντος και στις δικές σου αναφορές!

Τα νεανικά μας χρόνια, καλέ μου φίλε, μπορεί να ήταν δύσκολα αλλά τα θυμόμαστε με τρυφερότητα γιατί είχαν και τις όμορφες στιγμές τους, αυτές που μάς δίνει ο Θεός για να μάς ξεγελάει και να νομίζουμε ότι είμαστε ευτυχισμένοι. Όπως ένα βράδι που στράβωσε ο λαιμός μου, επειδή μιλούσα τέσσερις ώρες με την πανέμορφη Μαριάννα στο επάνω διαμέρισμα. Την άλλη μέρα δεν μπορούσα να γυρίσω το κεφάλι μου σαν το λύκο, αλλά έπλεα σε πελάγη ευτυχίας...

Η νιότη έχει την ελπίδα, τα όνειρα και τα οράματα, που λιγοστεύουν και στερεύουν με τα χρόνια, η νιότη έχει τη ρώμη και την αντοχή για να πραγματοποιήσει τα όνειρα και οράματα, η νιότη είναι το σήμερα και το αύριο.

Κι' εμείς Γρηγόρη; Εμείς έχουμε την πείρα και την υπομονή για να συμβουλευόμαστε τους νέους μας, μα προπαντός να τους ενθαρρύνουμε ακόμη και όταν κάνουν λάθη. Γιατί μόνο αυτός που δεν έφτιαξε τίποτε στη ζωή του μπορεί να καυχηθεί πως δεν έκανε λάθη...